

Изъ коридора трупоятъ хора, по стълбитъ мъкнатъ куфари, въ двора дрънкатъ звънци на брички и каруци, нѣкой въ тъмното се обажда:

— Здравей, Тинке! Какъ си?..

Презъ прозорчето на кухнята тя надниква въ „ресторана“ — отдѣленъ отъ крѣчмата съ стъклена врата. Цѣлото помѣщение е пълно съ глъчка, тракане на чинии и чаши, одимено отъ тютюнъ и мирисъ на гостби. Тинка търси съ очи познати. Ето ги, тѣ сж дошли вече, повечето отъ търговскитѣ пѣтници, най-приятнитѣ гости на хотела. Това е началото на тѣхния сезонъ. Презъ цѣлата есенъ, зима и пролѣтътъ, тѣ ще пристигатъ и заминаватъ съ своитѣ грамадни тежки чанти, опасани съ ремъци, съ яки куфари, издути отъ всевъзможни мостри. Тѣ идватъ почти винаги на групи, като че се подушватъ единъ другъ отъ най-различнитѣ краища, шумни, щедри, гуляйджии и носятъ единственото разнообразие въ прихлупенитѣ дни на хотела. Тинка е приятелка съ всички. Тѣ сж простички, добри, весели, познаватъ сума градове и хора, и умѣятъ да разказватъ интересни нѣща.